

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Budyšin

4. haprjeje 1926

Bauzen

Čištoč a nakład Čsmolerjez knižicziščernje a knižarnje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyšinje.
Wužadźa łóžbu šobotu a plaćzi bértlětnje 78 stotnych pjenježtow.

Jutrownička.

Čap. št. 10, 34—43.

To je jutrowne přédowanje šwjateho Pětra, kotrež je w křěži romšeho hejtmana Corneliuša w Cesareji džeržal. Wnj snajecze tutu stawisnu. Cornelius běšče nabožny a bohabojasny muž a dawasche ludej wjele šmilnych darow a modlesche šo stajnje k Bohu, runjež běšče póhan. A jandžel Boži pschindže k njemu a džěšče: „Twoje modlitwy a twoje šmilne darny šu horje stupile do pomjatkta psched wobliczo Bože. Daj šebi pschińcz šchimana, s pschimjenom Pětr; tón budže czi powjedźic, šhto ty maš cžinic.“ A Cornelius póšla někotrych šwojich wotrocžkow do Toppny, šo bnyhu Pětra prošyli, k njemupschinč. Židža pak nješmédžachu do křěže póhana hic, pschetož póhanjo židam jako nječžisczi placžachu. Tohodla Bóh Pětrej psches widženje šjewi: „Šchtož ja šym wucžiscžil, to tebi njebudž gmejnske.“ A jako czi wot Corneliuša póšlani mužojo k Pětrej pschindžechu, dha Pětr wolu toho knjesa pósna a s nimi do Cesareje cžehnjesche. A nětko šu woni wschitzy w křěži Corneliuša šhromadženi a Pětr tym póhanam přenje jutrowne přédowanje džerži. — Wón šapocža, kať je Bóh israelskemu ludej přédował a dať měř pschipowědacž psches šesom Křysta. A dale přėduje, kať je Křystuš wokolo cžahať a derje cžiniť a wustrowiť wschitkich, łotšiz wot cžerta pschemoženi bėchu, pschetož Bóh běšče s nim. Toho šu židži škónzowali a na drjewo pschibili. A nětko pschindže šłowna wěž Pětroweho přėdowanja: „Toho šameho je Bóh šbudžil na třeczi džėń“. Šaj, to je najwažnišche wscheho přėdowanja: „Toho šameho je Bóh šbudžil na 3. džėń!“

Njebny-li šo to štało, Pětr njebny w křěži Corneliuša bny, tym póhanam Bože kraleštwó šjewicž. Nětko pak, jako je Bóh šesom šbudžil, nětko šo Křystuš wschitkim cžlowjekam jako šbóžnik toho škwěta přėduje, jako tón, kiž je psches šwoju šmjercž woadacze hrěchow škwětej dobyť. — Toho šameho je Bóh šbudžil na třeczi džėń! To je to šłowo, na kotrež šwoju nutrnoscž šložimy. Šsam wobšwědczi:

1. šo je tón, kotrehož šu škónzowali a na drjewo pschibili, ša našchu šbóžnosč na šchizju wišat;
2. šo mamy my nětk měř s Bohom;
3. šo dyrbja wschitzy ludžo na tutym měřje džěl měčž.

I.

„Toho šameho je Bóh šbudžil wot morwyn“, toho šameho, kotrehož šu židža škónzowali a na drjewo powěšnyli. Kať džiwne šo tola žiwjenje a šmjercž tutoho šesom rosđžěluje! Wón pschindže jako Boži šyn a wumrje na šudnym měřcze. Bóh šam jecho se šwjatym duchom a s mozu žalbuje a poklaty na šchizju wišat. Wón wokolo cžahať a derje cžiniť a wustrowiť wschitkich šhornch a šo jako šłóšnik šchizuje. — Wjetschi rosđžěl mjes žiwjenjom a šmjercžu njemóžemy tola šebi myšlicž. Šeho žiwjenje je žiwjenje šwjateho, a jecho šmjercž je šmjercž hrěšnika. Bóh běšče s nim w jecho žiwjenju a w šmjercži wón šawola: „Mój Božo, mój Božo, cžehodla šy mje wopušcžil?“ A to žiwjenje je jašne kať škónzo, a jecho šmjercž je cžemna kať nóz. — Njedyrbimy my tehodla dwěłowacž? Še tón, kiž tať wumrje, woprawdže wot Boha póšlaný? Še wón woprawdže Boži šyn? Še tón, kiž jako šłóšnik šo šchi-

žuje, bjes hrěcha byt? Je tón, kiž w kłabosczi a hańbje na pschpowjeda; luboscź njebieskeho Wótza nam wobšwědczi; kšhižu wumrje, wopravdže khornych wustrowi a morwých sbudžik? Čzechodla je Bóh pschidať, so jeho kšyn so wot čłowje-
 low na drjewe hańby pójšny? Esnadž kšy židži, knadž je Raiphaš a wyšola rada tola prawje měli, hdyž kšy jeho jako Bohahanjerja wotšudžili, kiž je prajiť, so je tón Mešias, ru-
 njež Boži kšyn njeje? A hdyž nješkú prawo měli, hdyž kšy jeho njewinowateho wotšudžili, njewinowateho morili, nje-
 dyrbi wón potom žane prawocžinjenje psched šwětom nama-
 lacž? — Haj, moji lubi, teho šameho je Bóh sbudžik na třeczi džen! To je jeho prawocžinjenje. Kotrehož kšy morili, teho Bóh sašo žiweho čžini. Kotrehož kšy na drjewe pójšnyli, i hańbu a se sazpicžom wobdateho, teho je Bóh i čžescžu a se krašnosćžu kónowal, tón šedži na prawizy Božej. Bóh šam i tym wupraji, so je wón jeho kšyn, so je wón tón Mešias. —
 A tola, moji lubi, tola je wón wumrjet, na kšhižu jako kšost-
 niť wumrjet? Kať možemy my to šrosumicž? Jeho šmjercž pať njeje kať šmjercž druhich čłowjekow. W jeho šmjerczi Kšhryštušowu luboscź špóšnajemy, póšnajemy, so je wón sa naš a sa naše hrěchi wumrjet, so by naš wumóhť wot wšchitkich hrěchow, wot šmjercže a wot čžertowškeje mozy. Jeho horje-
 stacže wot morwých wobšwědczi, so je wón njewinowaty čžer-
 pik, so je jeho šmjercž wopor dobreje wole, wopor wujedna-
 nja, so je šo sa jich wjele šbóžnosćž šmjerczi podal. Moji lubi, šhto by nam čžichi pjatť pomhať, njebychu-li žane jutry byte? Šladaj na teju wučžomnikow, kotraž do Emmauša džěštaj. Čžichi pjatť štaj šwjeczikoj, jutry hišćže nještaj šwjeczikoj. Tehodla běštaj jara šrudnaj. Ale Jesuš, kiž i nimaj džěšče, kotrehož pať nješnajěštaj, jimaj pošasa, so Kšhryštuš to čžer-
 picž dyrbješče a i šwojej krašnosćži sańcž. A jako jeho pó-
 šnaščaj, so je wón horjěstannť wot morwých, běštaj jara wješolaj. Nětko póšnaščaj, so je jeho šmjercž dopjelnjenje jeju nadžije, so je psches šwoju šmjercž Šraela a žny šwět wumóhť. Haj, to wšchitko dyrbješče šo štacž sa našču šbóž-
 nosćž. Nětko je našče wumóženje došonjane, pschetož „kotre-
 hož kšy na drjewe pójšnyli, teho šameho je Bóh sbudžik na třeczi džen!“

II.

Jeho horjěstacže i druha wobšwědczi, so mamy my nětko měr i Bohom. W našchim tekšćže reka: w 40, 41; „Teho šameho je Bóh sbudžik na třeczi džen a je šo jemu dať šjewicž, niz wšchitkim ludžom, ale nam, tym prjedy wušwolennym šwědkam wot Boha, kiž my i nim jědli a pili šmny, po tym, jako wón štannť je wot morwých.“ Pschetož, šhtož běšče šo štało, to dyrbješče šo nětko tež pschpowědacž, to dyrbješče šo přědowacž wšchitkim čłowjekam. Tehodla je tón Knjes šebi hižom prjedy šwojich wučžomnikow wušwolil, kotšiz běchu jemu šlužili, kať dołho běšče tu na šemi žiwny.

Tutym wučžomnikam šo nětko. tež jako tón horjěstannjeny šjewi a i nimi jě a pije, so móža potom kóždemu wobšwědcžicž, šhto kšy widželi, mjenujžy: tón kšhižowany je horje štannť, kiž běšče morwý, tón je žiwny, so móža kóždemu pschpowědacž: w tym horjěstannjenym je šbožo a měr. Tehodla woni dale přěduja, šhtož je Kšhryštuš šam šapocžal, kať šwjaty japo-
 šhtoť Pětr w našchim tekšćže praji: „v. 36. Wny wěšćže te přě-
 dowanie, kotrež Bóh i israelskim džěčžom pošłal je a dať měr pschpowjedacž psches Jesom Kšhryšta.“ — Měr, měr budž žy-
 štemu čłowjěštwu, žněmu hrěšněmu šwětej, to je Kšhryštu-
 šowe přědowanie. Šižom jandželjo w nozy w Bethlehemje špěwachu: měr na šemi! A jako Jesuš wustupi, wón nicžo dnuhe njepřěduje hacž: měr budž i wami! Pschetož wo nje-
 bjeskim kraleštwje wón přěduje, a njebieske kraleštwje je měr Boži. Njebieskeho Wótza wón, kiž běšče pola Wótza, nam

i njebieskemu Wótzej šo modlicž wucžti: Wótze našch, kiž kšy w njebieskach! To reka: wón přěduje měr Boži. Haj, wón njepřěduje jenož měr, wón njerěczi jenož wo měrje, ale wón šam měr pschinješče, wón měr dawa a pošliczi. Šdyž tamne-
 mu jichněmu praji: „Dowěr šo šyno, twoje hrěchi kšy tebi wodate,“ i tym wón měr do wutrobny jichněho dawa. Šdyž khornych wustrowi a šnych duchow won honi, i tym měr pschi-
 nješče. A na kónzu šwojeho žiwjenja šwojim wučžomnikam praji: „Měr wam wostaju, šwój měr wam dawam; ja njeda-
 wam wam, jako šwět dawa.“ — Ale to wšchitko je tola hišćže wěšćženje, kotrež do pschichoda pošasuje. Šakle jako wón i rowa sašo pschindže, jako je wón horje štannť, je šo to wšchitko dopjelniko. Psches šwoje horjěstacže je wón wobtru-
 cžik, so mamy my nětko měr i Bohom. Kať kusto kšyšchimy se erta horjěstannjeného: „Měr budž i wami!“ Nětko je šo do-
 pjelniko, šhtož je šwjaty profeta prajiť: „Ta šchtraša leži na nim, so bychmy my měr měli!“ Bóh Wótž je wopor wujed-
 nanja pschiwšal a hrěch je wot naš wšaty. „Kotrehož kšy na drjewe pójšnyli, teho šameho je Bóh sbudžik na třeczi džen,“ to reka: Bóh je měr čžiniť i čłowjekami. To je wješola ju-
 trowna powjěcž: my mamy měr i Bohom psches Jesom Kšhryšta.

III.

Měr je šwjaty japošhtoť Pětr do kšěže hejtmana Kor-
 neliuša w Cesareji pschinješť. Jara dołho je Kornelius poš-
 darmo měr pytať; nětko je pošol měra i njemu pschišchoť. Pschetož jutrowny měr je sa wšchitkich, sa Židow a pošanow, sa wšchitkich čłowjekow bjes rosdžela. W našchim tekšćže re-
 ka: — „šhtož šo jeho boji a prawje čžini, tón šo jemu lubi,“ a dale: „— kiž je Knjes nadewšchěmi.“ — Tute šłowo šwja-
 teho Pětra je šo hušto wopacžnje šrosumiko. Tu tola šteji, praja někotšy, so nicžo na tym njeleži, šhto ja šym, hacž pošan
 abo žid abo kšhešćžijan: „šhtož jenož Boha šo boji a prawje
 čžini, tón šo jemu lubi.“ Ale, moji lubi, potom by tola Kor-
 nelius pošan wostacž mohť, potom njeby Bóh jemu pschikasať,
 so by po šwjateho Pětra pošłal; potom njeby tola Pětr pschincž
 trjebať, so by jemu Kšhryštuša, teho kšhižowaneho a horjěstannjeného
 přědowal. Wyrnjež pať běšče Kornelius na-
 bóžny a bohabojašny se žněj šwojej kšěžu a ludu wjele šwět-
 nych darow dawalše a šo štajnje i Bohu modlesče, tola njeje
 wón měr namakať, doniž Pětr i njemu njepšchindže a jemu
 teho horjěstannjeného Kšhryštuša njepřěduje. — To šłowo chze
 prajicž: šhtož ma prawu wutrobu a žadanje po šbóžnosćži,
 tón móže ke Kšhryštušej a psches Kšhryštuša i Bohu pschincž,
 runjež je žid abo pošan. Ale Kšhryštuš je tón pucž a ta wěr-
 nosćž a to žiwjenje; ništo njepšchindže i Wótzej, kšhiba psches
 njeho. Jenož Jesuš měr a šbožo do wutrobny dawa. My
 wšchitžy jeho trjebamy, so bychmy pošny měr dostali. Teho-
 dla dyrbi tón horjěstannjeny tež wšchitkim čłowjekam a ludam
 šo přědowacž, so bychu wšchitžy w nim měr namakali, kotryž
 nimo njeho njeje nihdže namacž.

Haj, tón horjěstannjeny je nětko, kať Pětr w šwojim ju-
 trownym šřědowanju praji, Knjes nadewšchěmi, kral wšchit-
 kich čłowjekow. Psches šwoje horjěstacže je wón kónowany
 i čžescžu a krašnosćžu; w jeho mjenje dyrbja šo pošlakowacž
 wšchitke kolena. tnych, kiž w njebieskach a na šemi a pod šemju
 šu, a wšchitke janyki pošnacž, so Jesuš Kšhryštuš tón Knjes je,
 i čžesczi Boha teho Wótza. Moji lubi, jutry nam sašo wob-
 šwědcža: Tón kšhižowany a horjěstannjeny je tež mój Knjes.
 Duž šluž jemu w jeho kraleštwje! To je pucž i jutrownemu
 měrej. Šeli so je šwojim ertom wušnajěšť Jesuša, so wón
 tón Knjes je, a wěrišch w šwojej wutrobje, so Bóh jeho wot

mornych je s budzik, budzješ ty sbožny a masch mēr we wutro-
bje, jutrowny mēr bjes kónza. Mēr nascheho Knjesa Jesom
Khrysta, mēr horjestanjeneho, budž s nami wschitkimi!

Samjeń.

Na jutrowniczkú.*)

Słóh: Ja s zylei swojej mozu zc.

Drje kmjercz je spóžerała ras Knjesa krafnoscze,
pať njeje wobthowala joh' w czaku radoscze;
Knjes stanł jutry je, kaž kónzo woźiwjaze,
wscho sbožo poskiczaze. Schtó wyslacz njesechze?!

Esó spěwa nětko wschudžom, so stanł Khrystuś je;
kaž wěschczil kam je ludžom, ko dopjelniło je.
Tuž budzješ wješkoli, kej křelusa saspěwajcze
a s wyslanjom tať prajcze: Džat, Khrystcze, křelusa czi!

Ty njespšeczela pobil a wojsko jeho ky,
tať milosćimje dobył ky kmjercz nam cziču ty.
Moš pšchewodžej tu kam, dať cžetu jónu stančez
a s wješelom dom cžahnyč, o Esyno Boži, nam!

Wšech krej nam swoju drohu do raja sbožneho
ky sshotowal ty drohu a dobył bohatsiwo,
tuž kradni kwjeczimy po cžerpjenju tu twojim
my s haleluja swojim twój kwjedžen jutrowny. —

Jurij Werner, 1589—1643; — sek. M. U.

*) Se saklich spěwatlich czo. 116.

Spokojene žedjenje.

Powjestka s cžaka Khrystukoweho.

Spižaka Kristina Ronowa.

(Potracžowanje.)

VI.

Sažo pominy so něšto tydzenjom. Jonathan kydasche
nětkle wječor kamlutki pšched Jakubowej hětu. Wótz Jakub
bł woteshol do Bethsaidu, pšchedacz wołmu a wowzy. Ale
trjž bē pšchilubil, pasčz jeho stadlo, doniž so njewróczi, nje-
wošta dołho prjeczka. Nječ bē to kaž chyzsche. Jonathan, ko-
pať njemóžesche pšchedacz, pať bē duzy po puczju sšhorjek; wón
móžesche docžakacz, so by so wróczil.

Ras pjatł pšchindze, — njebē je stanom a stadlom daloko,
— pohladacz, sčto macz cžini. Wšchi wowzach bē wostajil
Kromeho Rubena, kotryž by, njemějo staršcheju, pastyrjam
dys a dys wupomhowal. Wótz Jakub bē jeho najal, doniž so
njeby kam wróczil, so njetrijebať Jonathan pšchezo pšchi stadle
bncz.

Jonathan so s maczerju rosmołwjesche, a wona jemu to
a tamne šdželi, sčtož bē wot rybakow šhonika. Potom wsa
mału kncz a džěsche ju stajicž. Jako bē ju do wodny pušchczil,
kndny so na brjoh a sahlada so do wodny.

Jěsor bē cžichi kaž tajke wulke woťo, wobhrodžene s kčžě-
jaznymi kwětkami; měžaz a hwěsdy wobhladowachu so w nim.
Ach, bē to krafnje tudny!

Nadobo lehnu so scžěn na wobkweťlenu wodu. Sólz so
wobroczi. Na sčtom seprjena stejil tam pšchi wodže krafnu
knjeni. Bohate kudžerki padaju jej wokolo pěkneho wobli-
cža; pod wotwodžetym sawodžeczkom hladasčtaj wulkej mó-
drej woczil na wobkweťlenu wodu. Tu wobroczi so knjeni a
wuhlada spodžiwany wuras hólza, wokolo jeju hubow pohra
dobrocziwny wukmewł. Wonaj so postrowiščtaj.

„Sčto cžiniš ty tu, knjeni?“ woprašča so Jonathan
dowěriwje. „Nóž pšchindze a krajina je pušta! Šdže ty pšche-
nozuješ?“

„Ja dam so w nozy dale njesč! Moji noscherjo wot-
poczuj, a tať kym wuschka, pohladacz na požohnowanu wodu
morja Liberias!“

„Čehodla mjenuješ ju požohnowanu?“

„Čehodla?“ Zeje ruka majtasche kšcho kudžerjamu hlo-
wu hólza; hluboko hnute bē jeje wobliczo: „Tute wodny noscha
husto kóžiczkú, w kotrejž kēžo našch mišchr Jesuś Nazaren-
ski křel ludu wuczil.“

„Ty jeho snajesch?“ sawyšta hólz a cžinjesche knjeni rum
pola kēbje na skale.

„Šacz jeho snaju?“ Wona so kndže. „Wšchak je wón
mój druhi mišchr a Knjes! Esym byla domach pola tyč
mojich, pohladacz sčto cžinja muž a džěczi. Esmy so dołho
sawawjeli, chyzchu mje doma šdžeržecz. Ale kwětku njemóže
bncz žiwa bjes kónza, ani dušcha moja bjes kwětku jeho kō-
wa. Esym so wot křel džělila a křwatam nětk w nozy, so
bncz škoro teho namakala, kotrehož moja dušcha lubuje.“

„A sčto by ty, knjeni?“

„Esym Johanna Chusowa, mandželška dohladowarja
Herodasčoweho.“

„A čehodla pntasch jeho? Esy ty křora?“ naprašča-
wasche so hólczez najprjedny.

„Nětk to wjazny nješkym! Wón je mje wustrowil! Křo-
džu pšchezo ja nim, dokelž je nušne, so by jemu něchtón křu-
žil. Nješkym kama. Ze jich to wjazny! Wožebje požluzuje
jemu Marija s Magdala!“

„Sčto je to?“

(Potracžowanje.)

Džiwny wobras.

Bethelste kopjenko „Kindergabe“ wosjewja w swojim
cžikle ja Palmarum scžehowazu sajimazu podawišnu, kotruž
bncym rad našchim mlodym kšchescžijanam — a niz jeno tu-
tym — kōbu na pucz dali.

„Ze to 45 lět kem. Bē to našymu wječor. Se staršči-
maj a s mnohimi druhimi stejach pšched wobrasom kšchizowa-
neho Sbožnika, kotryž jeho nam wulkeho kaž w žiwjenju poča-
sowasche. A tón wobras njebē něhdže w někajkej istwě, tež
niz něhdže na wustajenžny wobrasow, ně na muri jednoreho
doma w małym městaczkú! A to njebē s drjewa wurěsany
kruzifixus! A tola wišasche tam tón Knjes na kšchizju tať
wulki, kaž w žiwjenju; zyle jašnje móžesche tam sšhilenu hlo-
wu wuhladač, a wupšchestrěnej ruzny a pšcherntej nosy! Ant
jeneho drje njebē, kotryž by mohł njehnuty wostacz pšched
tutym džiwny wobrasom!“

A kajti dha bē to nētŕ wobras?

W tutym domje bē 20 lēt prjedy bydlit pobožny muž. Jeho wutrobna ból bē to, so bēchu wobndlerjo mēstacŕka taŕ liwŕy pŕŕhecziwo Božemu ŕlowu. Džen wote dnja proŕheŕŕhe wo to, so by jim Bóh tón Anjes wobras ŕŕŕižowaneho Sbožnika jaŕnje poŕaŕ. Pobožny modleŕ drje njedocŕaŕa dopjelnjenje tuteje próŕtwy, wono paŕ pŕŕiŕdže. —

Pŕŕhed krótkim bēchu pŕŕhed jeho domom, w kotrymž bē nētŕ forczma ŕamēŕtnjena, latarnju na tam ŕtejazu lipu pŕŕiŕcŕinili. Tuta bē ŕ želeŕnemu kijej pŕŕiŕcŕinjena, kotryž bē do lipy ŕawjercŕany. Sdnž ŕo latarnja ŕwēczjeŕŕhe, mjetaŕŕhe tutón želeŕny kij ŕ ŕemi dele ŕczēn, runy kaŕ ŕmuha. Tak ŕo tam ŕjewiŕŕhtaj jaŕnje noŕy, kotrejž ŕ ŕemi dele wiŕŕaŕŕtej. Sswēza latarnje wobŕŕwētlowaŕŕhe wyŕŕhe ŕo ŕŕhtom taŕ, so ŕo dwē jenaŕ ŕroŕczenej haŕoŕy runaŕŕhtaj wupŕŕŕŕŕjennmaj muŕŕŕimaj rukomaj. Mjes nimaj bē dŕiwny wuroŕŕŕ ŕŕhtoma, hdnž naŕdala ŕtejo na tutón hladaŕŕhe, móžeŕŕhe wuhladacz ŕlowu ŕ czērnjowej kŕónu.

Maŕa holczka bē ŕo jako prēnja na to dohladaŕa, so tam ŕŕiŕižowany Sbožnik wiŕy. Kaŕ ŕ wētrom roŕŕŕŕeri ŕo tuta powjeŕcz. Ludžo ŕ czŕjódami pŕŕiŕiŕhadŕŕachu, so bychu tutón wutrobu hnuzŕy wobras wohladali. A tny wutrobom je wjele byŕo, w kotrychž je pŕŕhed tutym dŕiwny wobraŕom ŕŕiŕižowaneho Sbožnika to žedjenje wotuczilo, tuteho ŕŕiŕižowaneho mēcz ŕa ŕwojeho Sbožnika. Po znyŕm mēstacŕku naŕta pola młodnyh a ŕtaryh nowe žiwjenje we žiwej wērje ŕe Bohom a ŕe Sbožnikom. Korczmar ŕaŕta korczmaricz; nje-pŕŕiŕdže tola žadn ŕ tny, kotŕiž bēchu tam naŕtajnje pola njeho ŕyŕdali, wjazy ŕ njemu, ŕo hanibujo pŕŕhed tutym dŕiwny wobraŕom ŕŕiŕižowaneho Khrŕŕtuŕa. Wjele ŕ nich ŕho-dŕeŕŕhe wot nētŕka ŕwēru do Božeho doma.

„Cŕaŕ žiwjenja njeŕapomnju“ — taŕ piŕŕhe tón, kiž tutón wobras widŕat — kaŕ hłuboŕo buch hnuty, — bēch tehdy 8 lēt ŕtary, — jako ŕŕēdŕiwny ŕtarz, na kijej ŕo ŕepjerajo, tam pŕŕhed tutym wobraŕom, na njón poŕaŕajo pŕŕiŕtomny pŕŕiŕwoŕa: „Hlajczje, kajti człowjek to je! — O ŕwēczje, hladaŕ ho-rje, tón ŕēŕŕŕta, kiž cze ŕtwori, tu wiŕy na ŕŕiŕižu!“

Borjedŕenka:

W czikŕe 12 dnrbjeŕŕhe rēŕacz:

W u c z e ŕ k a k r a l o w.

Nam ŕ wuczeŕku je ŕtawiŕna,

Ta wuczi kralow, ludzi.

Ta wuczi naŕ, kaŕ prawy Bóh

Wŕŕhēch wulŕich, maŕnyh ŕudŕi.

Ta wuczi naŕ, kaŕ ŕpēŕny czŕaŕ

Niczŕi wŕŕho kniczomne.

Ta wuczi, kaŕ we wiŕhorach

Steji, ŕŕtož ŕylne je. (S Geroka piŕŕek. I.)

Zyrŕej a ŕtat.

„Evangelŕŕo-lutherŕŕe krajne ŕhulŕŕe towaŕŕtwo ŕa Saŕŕŕku“ roŕŕŕŕerŕa ŕczēhowaze woŕjewjenje, kotrejž dnrbŕi ŕajim ŕbu-dŕowacz pola wŕŕhēch evangelŕŕich, doznyŕa pola wŕŕhēch, kotŕiž hŕeja, so by ŕo naŕŕa młodŕina w nabožny wukubŕaŕa:

„Kaŕ ŕtej miniŕterium a krajny ŕejm poŕtajŕej, maja ŕo pjecz nowy mēŕtnow ŕa ŕhulŕŕich wotŕjeŕnyh radŕiczelow ŕa-

koŕicz a wobŕadŕicz. Sacŕrunje je wulka wjetŕŕina wobndlerŕŕwa, kaŕ to wólby do rady ŕtarŕŕich wobŕwēdczeja, ŕa ŕŕheŕczŕjanŕŕu nabožnu ŕhulu, buch prjedy mēŕtna ŕhulŕŕich dohladowarjow njedŕiwajŕy tuteho ŕtejniŕŕczŕa wobndlerŕŕwa ŕ pŕiŕiwŕowarjemi ŕwētoweje ŕhule wobŕadŕowane. Mŕy te-hodla woczŕakujemy, so ŕo jenož tajŕy muŕojo ŕa ŕhulŕŕich radŕiczelow pomjenuja, kotŕiž ŕu po woczŕakowanju ŕŕheŕczŕjanŕŕich ŕtarŕŕich, kotrejž ma ŕwoje prawo, t. r. kotŕiž po wuŕta-wje — artifel 149, — na ŕaŕoŕku naŕŕeho wērumuŕnacŕa ŕteja.“

Wŕŕhēŕe ŕ bliŕŕa a ŕ daloka.

Palmarum abo Boŕmoŕczka bē kraŕny naŕlētni džen. Bóh tón Anjes bē wjele Božeho ŕlónczka dŕēczom na pucz pō-ŕŕat, so by jim ŕwēczilo duŕy na ŕwjate mēŕtno. Njech je to naŕŕim młodym ŕobuŕŕheŕczŕjanam ŕnamjo a wēŕŕczenje: Sdnž pocŕahnu ŕwoju dróhu žiwjenja w ŕwētle Božeho ŕlowa, budŕe ŕo jim dróhowanje derje radŕicz, njebudŕe móžno puczŕa praweho ŕamŕlicž, dóndu ŕ wotŕŕnjenemu kónzej. Tuž paŕ njech woni — kaŕ do znyŕa młodŕina naŕŕich woŕadow, ta domjaza kaŕ ta ŕlužomna! — ŕhodŕa ŕwēru teŕ po tym puczju, kotryž njedŕelu a ŕwjate dnj do Božeho doma wjedŕe, so by ŕo žiwjenje a byczje naŕŕeho znyŕeho luda wot forjenja, t. r. wot młodŕiny ŕem, wobnowilo ŕ duchom wēry, ŕ nabožny duchom. Potom teŕ znyŕemu ludej pŕŕiŕdu jutry noweho wē-neho ŕboŕa po doŕhej czēŕŕej noŕy czēmnoty a tnyŕnoŕczje. Sacŕ tuta nōž hiŕŕczje dlēŕŕŕa abo hacŕ bōrny pŕŕhētrata, to je na naŕŕim ludu, kaŕ wón ŕo ŕadŕerŕi pŕŕhed tym Anjeŕom, kotryž jeniczŕy mōz ma, wotmēnicž nōž ŕ dnjom, dacž jutrowne ra-nje noweho žiwjenja znyŕemu ludej!

ŕŕhadŕowanie pŕŕheczelow ŕnutŕŕowneho miŕionŕŕwa, kotrejž jich wjele lēto wot lēta w Drjeŕdŕanach hromadŕuje, je lētka ŕa dnj 19.—21. haprleje poŕtajene. Na hłownym dnju, 20. haprleje, budŕe ŕwjedŕenŕka Boŕa ŕlužba, na kotrejž nowy rektor naŕŕeho Drjeŕdŕanŕŕeho doma diaŕoniŕow ŕaraŕ Kanŕt, prēduje; Herrnhuŕŕŕi direktor miŕionŕŕwa dr. Wandert ŕmēje hłowny pŕŕhednoŕŕek wo tym, ŕŕto ma nam wopor biblije pra-jicz ŕa naŕŕe dŕēlo a žiwjenje. Je wulŕy waŕne a nuŕne, so ŕo myŕli ŕnutŕŕowneho miŕionŕŕwa w naŕŕich woŕadach po-ŕŕylnja a roŕŕŕerŕa; tuž budŕ teŕ tu na tuto ŕŕhadŕowanie poŕaŕane.

W Amerizy ŕyŕdli wjele milijonow czornuchow abo ne-garjow. Mjes tutymi wuŕnawa ŕo na 4 500 000 ŕ evangelŕŕej wērje a jenož 500 000 ŕe katolŕŕej wērje. Tutemu njedoŕtatŕej — po myŕli katolŕŕejze zyrŕwje — hŕze katolŕŕŕi rjad (Orden). Kolumbuŕowny rycŕerjow wotpomhacz; hŕze 10 000 000 dollarow ŕwjeŕcz ŕa to, so by ŕo w Amerizy katolŕŕe dŕēlo mjes njejarjemi poŕŕylniko. — S tuteho ŕpōŕnawa-my woŕebje dwojake, mjenujŕy: wŕŕhudŕom nima katolŕŕka zyrŕej pŕŕewahu, a: katolŕŕka zyrŕej napina wŕŕhē moŕy, so by do-bywaŕa. Tole woboje pohonja naŕ evangelŕŕich ŕ dwojemu: ŕwēru ŕaŕhowacz ŕwojej evangelŕŕej wērje a: wŕŕitko czŕinicž a podpjeracz, ŕŕtož ŕ tomu ŕluŕi, ŕaŕhowacz, poŕŕylnjowacz, roŕŕŕŕŕtrēwacz evangelŕŕu wēru a to woboje; tu pola naŕ kaŕ wonkach w zuŕnyh krajach.

Wiŕtowanie: D. w B. ŕa Quasimodo. — I! w B! ŕa Miŕ. Dom. — B. w B. ŕa Jubilate. —

Samotwity redaktor ŕaraŕ Wyrŕacz w Roŕaczŕzach.